

paa saa mange Punkter fortrænger den private Sømandsstand. Der er saa faa virkelig gode Stillinger for den private Sømandsstand, at Flaadens Officerer ikke skulde have Lov til at tage dem. De ere dog vel stillede i Forvejen, have deres faste Gage, deres Pension osv. Jeg er derfor en Modstander af, at Flaadens Officerer skulle forlade deres Tjeneste for at fortrænge den private Sømandsstand.

Hvad Brosprængningen angik, oplyste den ærede Minister, at der i Virkeligheden ingen Brosprængning var foretaget. Nej, saa vidt er det dog ikke kommet, at Krigsminister Madsen ogsaa holdt Øvelser med at sprænge vore Jernbanebroer i Luften, saa Materiellet har ingen Skade lidt. Men jeg synes, at det Forsøg, der er gjort her, skulde stoppes i Farten, og at vi ikke skulde gaa videre. Det er oplyst, at 4 Banefunktionærer have været beordrede ud til denne Øvelse — jeg antager meget mod deres Villie, thi hvad Interesse skulde en saadan Banefunktionær have af at komme ind ved Ingeniørregimentet og faa Øvelse i en saadan Ting som at sprænge en Jernbanebro i Luften? Men naar de blive befalede dertil, maa de naturligvis finde sig deri. Den ærede Minister siger, at de Penge, der ere anvendte hertil, ikke ere afholdte af Statsbanernes Kasse, men at det er Krigsministeriet, der har betalt. Jeg ved nu ikke, hvor Krigsministeren har faaet de Penge fra, men han forstod jo at skaffe sig Penge ad saa mange Veje, at det ikke undrer mig, at han ogsaa har faaet det Beløb, der er nødvendigt hertil. Men jeg vil ønske, at denne Sag vil høre op hermed. Jeg tror, det er noget nyt, den afgaaede Krigsminister har fundet paa. Lad det nu blive ved det ene Forsøg. Jeg tror ikke, det er nødvendigt at lære vore Jernbanefunktionærer, hvorledes de skulle ødelægge vore Jernbaner.

Med Hensyn til Tantiemefordelingen udtalte den ærede Minister, at det var muligt, man ikke havde truffet det rette, og jeg tror, at Kendsgerningerne vise, at den Maade, hvorpaa Fordelingen er foretaget nu første Gang, ikke er den rette. Men naar dette har vist sig, og man vist fra alle Sider maa erkende, at det ikke er den rigtige Maade, hvorpaa disse Penge ere blevne fordelte, kan jeg ikke indse, at det skulde være for tidligt at rette en Fejl, man vist fra alle Sider indrømmer er begaaet. Der kan naturligvis være visse Vanskeligheder, første Gang en saadan Fordeling skal foretages, men naar man nu har gjort disse Erfaringer, synes jeg,

man skulde benytte dem og tage Sagen op. Da der jo heldigvis staa i Loven, at en forandret Fordeling kan finde Sted ved Finansloven, synes jeg, det var rigtigt at vedtage den ved 3die Behandling, og navnlig synes jeg, at det vilde være rigtigt, om man tog de Folk med, som man denne Gang helt har udeladt, nemlig de lavest lønnede Funktionærer, og ikke fik Sagen ordnet saaledes, at netop de, der have den laveste Løn, slet ingen Ting skulde have.

Med Hensyn til den store Stormskade, der er sket paa Bornholm, udtalte den ærede Minister, at vi fra Socialdemokratiets Side vare saa villige til at forlange, at det var Statskassen, der skulde bære Tabene. Jeg synes, at hvor man staa overfor en saa voldsom Naturbegivenhed som denne, der rammer og forarmer disse Mennesker ganske uforskyldt og netop tilføjer dem Tab paa næsten det allerværste Punkt, hvor Tab kan tilføjes dem, idet de miste deres Redskaber, saa de staa ude af Stand til at ernære sig, er det Samfundet i sin Helhed, der har den Pligt at træde hjælpende til. Naar vi f. Eks. huske paa, at der efter den store Ildebrand i Aalesund oppe i Norge her fra Statens Side blev bragt betydelige Ofre for at hjælpe de nødlidende Mennesker deroppe, synes jeg ikke, Staten kan sige nej eller stille sig afvisende overfor den store Klasse af Medborgere ovre paa Bornholm, som vi nu høre have mistet deres Redskaber og ere komne i en saadan Nødstilstand, at de vel vanskelig kunne ernære sig. Og hvad Havnene angaar, forekommer det mig, at de Havne, der ere ødelagte, egentlig ere Statens egne Havne. Ganske vist staa Kommunerne derovre som Ejere af Havnene, men for en stor Del af de bornholmske Havnes Vedkommende er den virkelige Ejer dog Staten, idet denne har saa store Midler staaende i dem, at den næsten kan betragte sig som Ejer, og hvis vi derfor tænke paa at redde nogle af de Penge, Staten har staaende i de bornholmske Havne, ser jeg ikke, at der er andet at gøre, end at Staten som den faktiske Ejer nu paatager sig at sætte disse Havne i Stand. Jeg synes, at der kunde være en Grund til, der talte for at komme Bornholmerne til Hjælp, og det er den, at Naturbegivenheden denne Gang udviklede sig paa en saadan Maade, at det sikkert var Bornholm, der tog af for det øvrige Danmark. Derved, at Bornholm laa ude i det aabne Hav, saa at Uvejret brødes paa Bornholms Kyst, har Øen ganske sikkert for en stor Del skærmet det øvrige Land,